

Cant per la mort de Lili Tofler

***Direcció Iñaki Garz
Cia. Ícaro Teatro***

Inspirada en *“La Indagación (11 oratorios)”* de Peter Weiss
Basada en fets reals

“CANT PER LA MORT DE LILI TOFLER”

SINOPSIS

Lili Tofler. Una jueva alemanya que presta serveis com a secretària a un coronel nazi en un camp de concentració: el coronel Boguer. Lili manté una estreta relació clandestina amb un pres del camp, Jakob, integrant del grup de la resistència per alliberar el camp de la opressió nazi. Una relació que descobreix Boguer.

“Cant per la mort de Lili Tofler” és una història d’amor impossible entre dos éssers condemnats a morir. Una història romàntica davant la adversitat dels terribles esdeveniments que els ha tocat viure a aquests personatge.

L'OBRA

Quan una persona no pot avançar graó a graó i avançar en els seus problemes corresponents no viu en una societat lliure. Avançar significa acció. Quan s'anul·la aquesta capacitat al ésser humà, estem intentant destruir-lo. Això és el que va succeir als camps de concentració. La total anul·lació de l'ésser humà mitjançant l'embrutiment, la passivitat, l'anul·lació emocional, la bogeria. Però més enllà de senyalar els culpables, tot el món coneix quines van ser les circumstàncies i els procediments,

hi ha quelcom obsessiu: Per què van sorgir els camps? De qui va ser la responsabilitat? Com van poder sorgir i existir en una societat avançada? Ningú coneixia l'existència dels camps? Per què es van permetre? Salvant distàncies, actualment podríem prendre com exemple els camps d'internament il·legals de Guantámano. I no fa gaire, els camps d'internament en el conflicte Ex iugoslau. De debò estem tan lluny? Els camps de concentració són cosa del passat? Els morts

es remouen a les seves tombes. Ells són otros tantos muertos de otras tantas guerras absurdas. Estem acostumats a veure'ls. Però no per això ens hauríem d'oblidar d'ells.

La lluita dels dèbils contra els forts.

L'alliberament de l'individu és la lluita contra la societat opressora. Peter Weiss deia que no hi ha individu lliure si no hi ha una societat lliure. Quan una persona no és lliure, quan se sent oprimida és sinònim de que no viu en una societat lliure.

Lluites individuals, personals, en nom d'una societat més lliure i més justa.

No es busquen culpables jurídics en la obra, potser morals. El creador no ha de ser jutge. És l'espectador qui te aquesta responsabilitat, atinent a la seva capacitat de raciocini, d'enteniment i de reflexió davant les manifestacions de ficció d'uns fets en la seva crua materialitat. Ells poden disposar del seu dret a jutjar el passat, el present i el futur que ens espera.

PETER WEISS. La indagació

Quan vaig llegir per primera vegada l'obra de Peter Weiss, sobre el judici als oficials nazis per esclarir les atrocitats comeses en els camps de concentració em vaig quedar impressionat. “La indagació” entra en la vessant de teatre document donant veu als presos i als guardians. No hi ha trampa ni cartró. L'obra transcriu literalment el que es va dir en aquell judici.

La ma de Weiss ens planteja una obra descoratjada, cruel, en la que de vegades tens

ganes de mirar cap a un altre banda. Tancar el llibre i continuar amb els feina quotidiana com si res no hagués passat. Com si la lectura d'aquell llibre hagués estat simplement una mala elecció. Però darrera d'aquests testimonis hi ha alguna cosa més: aquestes persones, tot i la dramàtica història que han viscut i que estan vivint tenen un posicionament d'una realitat que pot i ha de ser canviada. Tot i els totalitarismes, tot i l'opressió, sempre hi ha gent disposada a lluitar per uns principis que considera inamovibles: la llibertat.

POSADA EN ESCENA

Investigar amb la literatura dramàtica suposa investigar amb la escriptura escènica. No poden anar dissociades. Aquesta és la línia de treball que ha mantingut la companyia en tots els seus treballs. És especialment rellevant l'aspecte visual, els objectes, l'espai, i evidentment els actors i la paraula. El posicionament estètic és

continuar investigant les formes narratives, la construcció de sentits a partir de formes no convencionals que puguin atrapar a l'espectador. Un treball rigorós, de laboratori, on es treballa amb les diferents expressions artístiques que ens envolten actualment, que van des del teatre de titelles, fins la dansa.

“CANT PER LA MORT DE LILI TOFLER”

FITXA ARTÍSTICA

Autor i Direcció **Iñaki Garz**

Aydt. direcció

Intèrprets **Jenny Beacraft, Arnau Marín i Francesc**

Espai escènic **Luis Martí**

Espai sonor

Disseny d'il·luminació **Silvia Kuchinow**

Disseny i manipulació marionetes

Training corporal

Training vocal

Vestuari

Vídeo

Maquillatge i caracterització **David Manau**

Fotografia **Clara Nubiola**

Producció executiva **Arántzazu Ortega**

“CANT PER LA MORT DE LILI TOFLER”

ICARO TEATRE

La companyia ICARO TEATRE es va formar a l'any 2001 amb una clara voluntat d'investigació teatral. Aquesta tasca ha tingut tres moviments clars: “l'espai i l'actor”, “l'actor i el seu cos”, “la veu a través del cos de l'actor”. Iñaki Garz, dramaturg i director, Luis Martí, dissenyador i tècnic de llums, i Pere Sais, actor, instructor de training físic i entrenament actoral, han posat en comú les seves experiències i coneixements en els seus camps donant com a resultat vuit produccions que s'han presentat a diferents sales de Barcelona i Madrid, amb una acceptació destacable i

una valoració positiva en els treballs realitzats de creació pròpia.

La companyia Icaroteatre porta treballant des de la seva fundació sobre diverses possibilitats del fet escènic en processos d'investigació que els ha portat per les estructures corporals, passant pel circ, el vídeo, la dansa etc. Aquests processos han donat resultats en diversos muntatges representats en sales de Barcelona i Madrid.

Des de fa un any, s'ha recopilat material documental, testimonial, etc – quant als gèneres artístics proposats en l'obra, combinant les diverses dramàturgies que en

2010- **“Angelical pubis”** de Iñaki Garz. *Teatro*

Tantarantana. BCN

2008- **“Els mots de Yorik”** de Josep Palau i Fabra.

Espai Brossa. BCN

2007- **“Quan arribi la batalla, pensa en mi”** de Iñaki garz. *Tantarantana. BCN*

2006- **“La diferencia entre espectadores de piezas estivales y espectadores de funerales estivales”**

de Thomas Bernhard. *Sala El Canto de la cabra.*

Madrid. Tantarantana. BCN

2006- **“Un baül groc per a Nofre Taylor”** de

Alexandre Ballester .*L'alternativa de los 70. Teatro*

puguin sorgir. Així mateix, es treballa en l'estudi i investigació pràctica dels processos creatius en els diversos àmbits del teatre.

Tantarantana. BCN

2005- **“Estricta vigilancia”** de Jean Genet. . *Teatro Tantarantana. Festival Grec. BCN*

2005- **“Maquina Hamlet”** de Heiner Muller. *Sala El Canto de la cabra. Madrid.*

2004- **“Maquina Hamlet”** de Heiner Muller.” *Sala Beckett .BCN*

2003- **“Hemisferios”** de Iñaki Garz. *Sala Beckett de Barcelona.*

2002- **“Romeo y Julieta**, de W.Shakespeare. *Versión de teatro de calle y circo. Plaza Sant Felip Neri de Barcelona .Festival de teatro de calle.BC*

IÑAKI GARZ – AUTOR I DIRECTOR

Director i dramaturg. Co-fundador de la companyia Icaroteatre de Barcelona a l'any 2001. Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut de teatre de Bilbao, BAI. Cursos d'escriptura i dramaturgia a la Sala Beckett. Com a dramaturg ha realitzat *“hemisferios”*, publicat per la revista escena i estrenat a la sala Beckett. *“El cuarto de las mujeres”*, seleccionada a Magalia i *“Quan arribi la batalla, pensa en mi”*, estrenada al teatre Tantarantana. *“Angelical pubis”*, estrenada al teatre Tantarantana.

DIRECCIÓ

2010 *“Angelical pubis”* de Iñaki Garz. Teatre Tantarantana. BCN.

2008 *“Els mots de Yorik”* de Josep Palau i Fabra. Espai Brossa. BCN

2007 *“Quan arribi la batalla, pensa en mi”* de Iñaki Garz. Teatre Tantarantana. BCN

2006 *“La diferencia entre espectadores de piezas estivales y espectadores de funerales estivales”* de Thomas Bernhard. Sala El Canto de la cabra. Madrid. Teatre Tantarantana. BCN

2006 *“Un baül groc per a Nofre Taylor”* de Alexandre Ballester .L’alternativa dels 70.
Teatre Tantarantana. BCN

2005 *“Estricta vigilancia”* de Jean Genet. .
Teatro Tantarantana. Festival Grec. BCN

2005 *“Maquina Hamlet”* de Heiner Muller. Sala
El Canto de la cabra. Madrid.

2004 *“Maquina Hamlet”* de Heiner Muller.” Sala
Beckett .BCN

2003 *“Hemisferios”* de Iñaki Garz. Sala Beckett
de Barcelona.

2002 *“Romeo y Julieta”*, de W.Shakespeare.
Versión de teatro de calle y circo. Plaza Sant
Felip Neri de Barcelona .Festival de teatre de
carrer.BCN